

скитѣ позиции. Но нашитѣ войници, които бѣха изкусно поставили топоветѣ и картечницитѣ, ги посипаха веднага по главата и тѣ, като оставиха половината си на полето, другата половина побърза да се повърне отдѣто е дошла.

Обсадената турска войска въ Одринъ се опита, когато ставаха боеветѣ на Булаиръ и Чаталджа да излѣзе отъ крѣпостъта и да пробие българския прѣстенъ около града и ако е възможно да посрѣщне другитѣ турци които се тѣкмѣха да дойдатъ на помощъ. Но и този опитъ на турцитѣ не успѣ.

По този начинъ на всѣкъждѣ турцитѣ бѣха бити. Нашата войска си оставаше побѣдителка.

Откъмъ Булаиръ и Чаталджа турцитѣ вече не нападаха. Но и нашитѣ не отиваха напрѣдъ, защото мѣстото ставаше тѣсно, добрѣ укрѣпено, та имаше нужда отъ дългобойни топове, а тѣ бѣха заети около Одринъ.

Така двамата противника се спрѣха и чакаха единъ срѣщу други. Всички очакваха да се прѣвземе Одринъ. Тогавъ за турцитѣ вече нѣмаше защо да се противятъ.

Въ края на януари и началото на февруари почнаха да ваятъ голѣми снѣгове. Дотогава врѣмето бѣше топло. Нашитѣ войници спѣха подъ палатки, или въ изкопани въ земята дупки, но покрити съ дѣски или платнища. Вилицата отъ день на день се усилваше. Бурята често отнема покрива или отвлѣча платнищата на землянкитѣ. Войниците бѣха принудени да спятъ единъ до другъ почти затрупани съ снѣгъ. По тия мѣста зимата бива обикновено мека и топла, а тая година се случи нѣщо, незапомнено отъ 50 години. Силенъ, студенъ и снѣговитъ вѣтъръ пищѣше денѣ и нощѣ по Чорленскитѣ равни полета. Пжтищата се затрупаха съ снѣгъ